

II

Meddelanden från

Riksskattenämnden



Ang. den allmänna varuskatten

Nr 4 1960

1) Angående allmän varuskatt å graveringsarbeten.

Riksskattenämnden har vid sammanträde den 29 mars 1960 beslutat att såsom *anvisning till ledning för beskattningsmyndigheterna* göra följande uttalande angående *tillämpningen av förordningen om allmän varuskatt i fråga om graveringsarbeten*.

Jämlikt 11 § förordningen om allmän varuskatt äro till skattepliktiga tjänsteprestationer att hänföra bl. a. ändringsarbeten som huvudsakligen ha avseende å skattepliktiga varor. Enligt uttalande i prop. nr 162/1959 med förslag till allmän varuskatt, m. m. (s. 331 § 11) bör under begreppet ändring även falla förbättringsarbeten.

Utförande av gravering å skattepliktig vara bör anses utgöra sådant ändringsarbete, för vilket skatteplikt föreligger enligt nämnda stadgande i varuskatteförordningen. Skattskyldighet åvilar den som

yrkesmässigt utför eller ombesörjer utförande av sådant arbete åt någon som är att anse såsom konsument i varuskattehänseende.

I enlighet med det anförda bör skattskyldighet åvila exempelvis guldsmed, som utför graveringsarbeten åt konsument, ävensom annan företagare, som yrkesmässigt utför gravering av mönstervalisar, formar och andra för industribruk avsedda varor, vilka icke äro att hänföra till material enligt anvisningarna till 18 § förordningen om allmän varuskatt. Däremot bör skattskyldighet i enlighet med varuskattens konstruktion icke föreligga vid utförande av gravering å varor åt någon, som bedriver yrkesmässig återförsäljning av varorna i graverat skick.

2) Angående skoning av hästar.

En hos riksskattenämnden gjord förfrågan angående tillämpningen av förordningen om allmän varuskatt i fråga om

R II: 57

skoning av hästar har efter föredragning i nämnden den 29 mars 1960 besvarats genom nämndens kansli enligt följande.

Skoning av hästar bör icke anses utgöra skattepliktig tjänsteprestation enligt förordningen om allmän varuskatt. Den, som utför sådan tjänsteprestation, bör betraktas som konsument i varuskattehänseende i fråga om skattepliktiga varor som användas för arbetets utförande. I enlighet härmed bör skattskyldighet åvila den, som yrkesmässigt säljer hästskor, hästkosöm och broddar till hovslagare.

3) Angående legosågning.

En hos riksskattenämnden gjord förfrågan angående tillämpningen av förordningen om allmän varuskatt i fråga om legosågning av virke har efter föredragning i nämnden den 5 april 1960 besvarats genom nämndens kansli därvid meddelats, att s. k. legosågning bör anses utgöra tjänsteprestation, för vilken skatteplikt föreligger jämlikt stadgande i 11 § förordningen om allmän varuskatt, när arbetet utföres å skattepliktig vara. I enlighet härmed bör skattskyldighet till allmän varuskatt åvila den, som åt någon vilken är att anse såsom konsument i varuskattehänseende utför legosågning av virke. Med konsument förstås i nämnda hänseende bl. a. byggmästare och jordbrukare.

Skattskyldighet till allmän varuskatt bör däremot icke föreligga i fråga om legosågning av virke åt någon, som bedriver yrkesmässig försäljning av sågat virke. Ej heller bör skattskyldighet föreligga beträffande legosågning av ved, enär härvidlag är fråga om tjänsteprestation med avseende å skattefri vara.

4) Angående skattskyldighet vid försäljning av s. k. återropspanter.

Hos riksskattenämnden gjorda förfråg-

ningar, huruvida skattskyldighet enligt förordningen om allmän varuskatt föreligger för utövare av varubelåningsrörelser vid försäljning av s. k. återropspanter har efter föredragning i nämnden den 28 april 1960 besvarats genom nämndens kansli enligt följande.

Av utövare av varubelåningsrörelse bedriven försäljning av varor, vilka förvärvats genom inrop av panter för lån som förfallit till betalning, bör i varuskattehänseende anses som yrkesmässig försäljningsverksamhet. I enlighet härmed bör skattskyldighet till allmän varuskatt åvila sådan rörelseidkare vid försäljning till förbrukare (konsument) av sålunda förvärvade skattepliktiga varor jämlikt bestämmelserna i 12 och 13 §§ varuskatteförordningen.

5) Angående försäljning mot likvid i form av presentkort.

En hos riksskattenämnden gjord förfrågan angående tillämpningen av förordningen om allmän varuskatt vid försäljning mot likvid i form av presentkort har efter föredragning i nämnden den 21 april 1960 besvarats genom nämndens kansli enligt följande.

Enligt anvisningarna till 9 § förordningen om allmän varuskatt är presentkort och andra handlingar, vilkas värde grundar sig på rättigheter av olika slag icke i vad avser dylikt värde att anse som varor. Härav följer, att utställande av presentkort icke innebär varuförsäljning i varuskatteförordningens mening och att varuskatteförordningen med därtill hörande övergångsbestämmelser icke äger tillämpning å sådana transaktioner.

Skattskyldighet till allmän varuskatt inträder jämlikt 12 § 3 mom. varuskatteförordningen, när vederlag för skatte-

pliktig vara inflyter kontant eller eljest kommer den skattskyldige till godo. Sker försäljning av sådan vara mot betalning i form av tidigare utställt presentkort bör enligt anvisningarna till 16 § varuskatteförordningen detta i varuskattehänseende vara att betrakta som kontantförsäljning. Avgörande för eventuell skattskyldighet till allmän varuskatt vid dylik försäljning är därför när presentkortet utnyttjas som betalningsmedel och icke när det utställs. Det förhållandet att presentkortet utställdes före förordningens ikraftträdande torde icke föranleda annan tolkning, ej heller om presentkortet utställdes i stället för tillgodokvitton.

”Presentkort” som utställdes avseende viss bestämd vara synes icke utgöra presentkort i vedertagen mening utan torde vara att betrakta såsom bevis på verkställd förskottsbetalning. Därest sådant kort, som utställdes före varuskatteförordningens ikraftträdande, därefter utnyttjas för det ändamål, som avsetts vid utställandet, bör detta inte föranleda skattskyldighet till allmän varuskatt. Utnyttjas därvid kortet såsom betalningsmedel för inköp av annan vara än den som avsetts vid utställandet bör däremot skattskyldighet föreligga för försäljningen i fråga.

6) Angående skattskyldighet för fotografer, m. m.

Riksskattenämnden har vid sammanträde den 5 april 1960 beslutat att såsom *anvisning till ledning för beskattningsmyndigheterna* göra följande uttalande angående tillämpningen av förordningen om allmän varuskatt beträffande *företagare inom fotobranschen, m. m.*

Film, plåtar, papper och andra utensilier för fotografiskt ändamål, fotogra-

fiska negativ och färdiga fotografiska bilder utgöra skattepliktiga varor jämlikt 9 § förordningen om allmän varuskatt. Skattskyldighet till allmän varuskatt bör åvila den, som yrkesmässigt till konsument försäljer fotoartiklar av olika slag, vykort och andra fotografiska bilder ävensom den, som yrkesmässigt åt konsument på beställning tillhandahåller fotografiska bilder i samband med fotografering eller ock yrkesmässigt åt konsument utför eller ombesörjer utförande av framkallning, kopiering eller annat fotografiskt arbete.

Med konsument förstås i varuskattehänseende bl a den, som förvärvar vara för annat ändamål än yrkesmässig återförsäljning eller användning såsom material vid yrkesmässig framställning av varor för avsalu eller vid yrkesmässigt utförande av tjänsteprestationer med avseende å varor. Efter motsvarande grunder avgöres om den, åt vilken tjänsteprestation tillhandahålles, är att anse såsom konsument. Till material i nu nämnda hänseenden är att hänföra råvara, halvfabrikat eller annan vara, som bl a är avsedd att ingå såsom beståndsdel i bearbetad eller sammansatt vara eller att förbrukas i den egentliga produktions- eller bearbetningsprocessen.

Med denna utformning av konsument- och materialbegreppen uppkommer frågan, huruvida allmän varuskatt skall utgå å fotografers tillhandahållande av fotografiska bilder och negativ för reproduktionsändamål till annons- och reklambyråer, tidnings- och tidskriftsföretag samt grafiska industrier. Dylikt tillhandahållande av fotografiska bilder och negativ torde till sin juridiska natur innebära en överlåtelse i visst hänseende av fotografens rätt att reproducera bilden. Då så-

lunda, fråga är om överlåtelse av rättighet och ej om försäljning av vara i egentlig mening, bör skattskyldighet till allmän varuskatt icke åvila fotograf för dylikt tillhandahållande. Härav bör i enlighet med varuskatteförordningens konstruktion följä, att fotograf som tillhandahåller fotografiska bilder och negativ för reproduktionsändamål, varom här är fråga, är att anse såsom konsument i varuskatthänseende vid förvärv av varor för verksamheten. Skattskyldighet åvilar fördenskull leverantörerna av fotografiskt material till sådan rörelseidkare.

Fotograf eller annan rörelseidkare, som tillhandahåller sådana fotografiska bilder eller utför sådana fotografiska tjänster, för vilka varuskatt skall utgå, t ex porträttfotografier eller framkallning och kopiering av amatörfilm, bör jämlikt anvisningarna till 12 och 18 §§ varuskatteförordningen äga skattefritt inköpa film, fotografiskt papper, framkallningsvätska och annat dylikt material för verksamheten. Innefattar verksamheten även tillhandahållande av fotografiska bilder och negativ för reproduktionsändamål är rörelseidkaren att betrakta såsom konsument av härför erforderligt material. Allmän varuskatt skall därför rätteligen uttagas av leverantörerna av detta material. Av praktiska skäl böra dock leveranser av fotografiskt material till sådana kombinerade rörelser kunna i sin helhet ske skattefritt, varvid värdet av det för reproduktionsändamål använda materialet i stället får av köparen i dennes redovisning av allmän varuskatt upptagas såsom uttag ur rörelsen.

Vad ovan anförts beträffande av fotograf tillhandahållna fotografiska bilder och negativ för reproduktionsändamål bör äga motsvarande tillämpning i fråga om

annons- och reklambyråer, tidnings- och tidskriftsföretag och grafiska industrier, vilka själva ombesörja utförandet av dylika fotografiska alster för samma ändamål. Sådan företagare bör alltså anses såsom konsument vid inköp av fotografiskt material för denna verksamhet. Utnyttjar företag varom här är fråga fotografiskt material även i den egentliga produktionsprocessen vid tillverkning av varor för avsalu, t ex vid framställning av trycksaker av olika slag, bör denna förbrukning vara att hänföra till skattefritt materialförbrukning jämlikt anvisningarna till 12 och 18 §§ varuskatteförordningen (Jfr riksskattenämndens meddelanden II Nr 3:9). Därest uppdelning av anskaffningen av fotografiskt material på vad som är att hänföra till material i den egentliga produktionsprocessen (skattefritt material) och till material för nyssnämnda reproduktionsändamål (skattepliktigt material) icke kan ske vid inköpen böra dessa i sin helhet kunna ske skattefritt, varvid värdet av det skattepliktiga materialet i köparens redovisning av allmän varuskatt får redovisas såsom uttag ur rörelsen.

7) Angående skattskyldighet för företagare inom reklambranschen, m. m.

Riksskattenämnden har vid sammanträde den 28 april 1960 beslutat att såsom *anvisning till ledning för beskattningsmyndigheterna* göra följande uttalande angående *tillämpningen av förordningen om allmän varuskatt beträffande företagare inom reklambranschen, m. m.*

Jämlikt 12 § 1 mom. förordningen om allmän varuskatt åvilar skattskyldighet den, som yrkesmässigt säljer skattepliktig vara till konsument eller yrkesmässigt utför eller ombesörjer utförande av skat-

tepliktig tjänsteprestation åt konsument. Vid försäljning i kommission anses enligt anvisningarna till samma paragraf kommissionären som säljare. Av anvisningarna till 12 § framgår vidare, att med konsument förstås den som förvärvar varor för annat ändamål än yrkesmässig återförsäljning eller servering eller användning såsom material vid bl a yrkesmässig tillverkning av varor för avsalu eller vid yrkesmässigt utförande av tjänsteprestation med avseende å varor. Efter motsvarande grunder avgöres om den åt vilken tjänsteprestation tillhandahålles är att anse som konsument.

Verksamhet som bedrivs av företagare inom eller med anknytning till reklambranschen, kan omfatta såväl försäljning av varor för reklamändamål som utförande av tjänsteprestationer, varvid i regel fråga är om utförande av reklamuppdrag på beställning. Företagens verksamhet kan vara helt inriktad på reklam, men kan även vara kombinerad med annan verksamhet. Av reklamföretag tillhandahållna tjänster kunna helt utföras i egen regi, men vanligt är att andra företag anlitas för speciella uppgifter, exempelvis fotografer, klichéanstalter och tryckerier.

Varuförsäljning och varuuttag för reklamändamål.

I varuskattehänseende är rörelseidkare att anse som konsument vid förvärv av varor för reklamändamål. Sådana varor äro icke att hänföra till material enligt anvisningarna till 12 och 18 §§ varuskatteförordningen. Härav följer att skattskyldighet åvilar den, som yrkesmässigt till rörelseidkare försäljer varor avsedda att av köparen användas för exempelvis sk presentreklam eller för skyltnings-

dekorations- eller annat dylikt ändamål. Härutinnan gälla samma regler som för annan yrkesmässig försäljningsverksamhet.

Använder företagare egna omsättningsvaror för utdelning i reklamsyfte är detta att betrakta såsom uttag av varor ur rörelsen. Skattskyldighet åvilar fördenskull företagare för sådant tillhandahållande av varor enligt de för varuuttag gällande beskattningsreglerna.

Tjänsteprestation för reklamändamål m. m.

De tjänsteprestationer som utföras av företagare verksamma inom reklambranschen torde i huvudsak avse att verkställa utredningar i marknads-, försäljnings- och reklamfrågor, att utföra eller ombesörja utförande av reklamtryck, att utarbeta förslag till och ombesörja införande av annonser samt att utföra fönsterskyltning eller därmed likartade arbetsuppgifter. Bland företag, som utföra eller ombesörja utförande av här nämnda tjänster, återfinnas annons- och reklambyråer, tidnings- och tidskriftsföretag, grafiska industrier samt skyltnings- och dekorationsföretag.

Enligt 11 § förordningen om allmän varuskatt är tjänsteprestation skattepliktig därest den huvudsakligen har avseende å skattepliktiga varor och innefattar bl. a. förfärdigande på beställning (arbetsbeting), uthyrning, reparation, ändring, underhåll eller rengöring. Denna utformning av tjänstebeskattningen innebär bl. a., att tjänster av personlig natur icke omfattas av den allmänna varuskatten. Vidare följer av skattens konstruktion (se anvisningarna till 12 §) att utövare av skattefria tjänster äro att hänföra till konsumenter vid förvärv av va-

ror för verksamheten. Till personliga tjänster äro att hänföra bl. a. sådana, som tillhandahållas av läkare, advokater, revisorer, arkitekter och konsulterande ingenjörer.

Av det anförda torde framgå att av företag inom reklambranschen tillhandahållna tjänster omfatta både sådana som äro av personlig natur och sådana som ha avseende på varor, närmast i form av arbetsbeting. Frågan huruvida skattskyldighet föreligger för reklamföretag måste bedömas med beaktande härav.

Utredningar. Av reklamföretag verkställda utredningar i marknads-, försäljnings- och reklamfrågor böra i enlighet med tjänstebeskattnings utformning icke föranleda skattskyldighet till allmän varuskatt. Den som bedriver sådan konsultativ verksamhet bör betraktas som konsument i varuskattehänseende vid förvärv av varor för verksamheten i överensstämmelse med vad som gäller för nyssnämnda utövare av personliga tjänster.

Reklamtryck m. m. Med de undantag från skatteplikt, varom i 10 § 1 mom. punkt 7 stadgas för allmänna nyhetstidningar och vissa avgiftsfritt tillhandahållna periodiska publikationer, utgöra trycksaker skattepliktiga varor. Detta gäller såväl trycksaker avsedda för återförsäljning, t. ex. böcker, som trycksaker avsedda att utdelas gratis, t. ex. reklambroschyrer och dylikt.

Beträffande reklamtrycksaker är den att anse som konsument, vilken skall utnyttja trycksaken för reklamändamål. Skattskyldighet åvilar den, som yrkesmässigt tillhandahåller den färdiga trycksaken till konsumenten, därvid beskattningsvärdet jämlikt 15 § 1 mom. varuskatteförordningen utgör hela det för beställning-

ens fullgörande betingade vederlaget med beloppet av den allmänna varuskatten inräknat.

Sker beställning av reklamtrycksak av konsumenten hos tryckeriföretag åvilar skattskyldigheten detta företag. Beställes återigen trycksaken hos en annons- eller reklambyrå, som åtagit sig att ombesörja trycksakens färdigställande, bör byrån anses som säljare och skattskyldighet till allmän varuskatt således åvila byrån.

Därest skattskyldig, som nu nämnts, (tryckeriföretag eller reklambyrå) för beställningens fullgörande anlitar annat företagare för utförande av visst eller vissa med beställningen sammanhängande arbetsuppgifter, bör allmän varuskatt icke utgå å vederlag som sistnämnda företagare uppbär för dessa arbeten enär fråga är om tjänsteprestation, som företagaren utför åt dem, som gentemot konsumenten åtagit sig att ombesörja utförandet av beställningen. I enlighet härmed bör den skattskyldige äga skattefritt anskaffa erforderliga teckningar, fotografiska bilder, klichéer o. dyl. för beställningens fullgörande. Härutinnan må även erinras om vad riksskattenämnden i anvisning den 5 april 1960 (se föregående anvisning) uttalat angående tillämpningen av varuskatteförordningen i fråga om överlåtelse av fotografiska bilder och negativ för reproduktionsändamål. Allmän varuskatt bör ej heller beräknas å den ersättning, som annan företagare uppbär för sättnings-, trycknings- och dylika arbeten åt den skattskyldige.

Tillverkar skattskyldig varom här är fråga i egen regi erforderliga klichéer för den beställda trycksaken bör han äga skattefritt inköpa det material som erfordras härför. Detsamma bör gälla annat material som erfordras för arbetets fullgörande

och som ingår i leveransen av den färdiga produkten eller ock förbrukas i den egentliga framställningsprocessen.

I detta sammanhang må även beaktas användningen av klichéer och material för klichéer för framställning av andra trycksaker än reklamtrycksaker, såsom tidningar, tidskrifter och böcker. För sådana trycksaker erforderliga klichéer för återgivning av bilder och text böra — med beaktande av det sätt på vilket klichéerna utnyttjas inom tryckeribranschen och den grafiska industrin — hänföras till skattefritt material enligt anvisningarna till 12 och 18 §§ varuskatteförordningen. Tidnings- och andra tryckeriföretag böra sålunda äga skattefritt anskaffa klichéer eller klichématerial även för framställning av här ifrågakörande slags trycksaker.

Vad ovan anförts har avseende å klichéer samt material till klichéer som anskaffas av någon som yrkesmässigt utför eller ombesörjer utförande av trycksaker. Det anförda äger däremot icke tillämpning då varor varom här är fråga förvärvas av någon som är att betrakta såsom konsument i varuskattehänseende. Enär klichéer och material till klichéer icke utgöra varor, som äro undantagna från skatteplikt, föreligger skattskyldighet för den som yrkesmässigt säljer sådana varor till konsument. Härav bör följa t. ex., att allmän varuskatt skall utgå vid yrkesmässig försäljning av klichéer till producenter och andra, som avse att använda klichéerna för reklamtryck i egen regi.

Med klichéer och material till klichéer böra vara att likställa stereotyper och matraser samt material till sådana artiklar.

Annonser. Det pris som ett tidningsföretag eller annan utgivare av publikation betingar sig för en annons synes i

första hand vara att betrakta såsom ersättning för upplåtelse av visst utrymme i publikationen. Annonslikvider böra mot bakgrunden härav i varuskattehänseende icke anses utgöra vederlag för varor. Skattskyldighet bör fördenskull icke föreligga för tidnings- och tidskriftsföretagens annonsintäkter. Detta bör gälla oberoende av om publikationen i fråga är undantagen från skatteplikt eller ej.

Av det anförda bör även följa att annonsförmedling icke utgör skattepliktig tjänsteprestation enligt förordningen om allmän varuskatt. Skattskyldighet bör sålunda icke åvila annonsbyråer eller andra företag, som bedriva yrkesmässig annonsförmedling i vad avser sådan förmedlingsverksamhet.

Av varuskatteförordningens konstruktion följer emellertid att den som utför tjänsteprestation som faller utanför beskattningens ram är att anse såsom konsument vid förvärv av varor för verksamheten. I förekommande fall ankommer det på annonsbyråerna att tillhandahålla annonsorganet erforderligt annonsmaterial såsom manuskript, teckningar, fotografier, klichéer, stereotyper, matraser m. m. I annonsmaterialet ingår sålunda varor som i och för sig äro skattepliktiga och för vilka skatt skall utgå vid yrkesmässig försäljning till konsument. Skattskyldighet åvilar fördenskull i princip leverantörerna till annonsbyråerna av varor avsedda för annonser. Tillhandahållande av teckningar och fotografiska bilder för sådant ändamål torde emellertid till sin juridiska natur innebära överlåtelse av reproduktionsrätt och icke försäljning av varor i egentlig mening. På denna grund bör i överensstämmelse med vad som uttalats i nämndens anvisning den 5 april 1960 samt vad som anförts

i föregående avsnitt rörande reklamtrycksaker allmän varuskatt icke utgå vid tillhandahållande av teckningar och fotografiska bilder för reproduktion i annonser.

Övriga i annonsmaterialet ingående varor — klichéer, matriser och stereotyper — utgöra varor som komma till användning för den färdigställda annonsen i publikationen. Samma slags varor komma till användning för framställningen av övriga delar av den publikation, i vilken annonsen skall införas. Härvidlag bör även beaktas att en och samma kliché kan användas för såväl annonser som trycksaker.

I det föregående har uttalats, att klichéer m. m. avsedda för reklamtrycksaker böra kunna anskaffas skattefritt av den som yrkesmässigt utför eller ombesörjer utförandet av trycksaken. Vidare har uttalats att klichéer m. m. för återgivning av bilder och text i tidningar, tidskrifter och böcker böra anses utgöra skattefritt material enligt anvisningarna till 12 och 18 §§ varuskatteförordningen. Tryckeriföretag bör i enlighet härmed äga skattefritt anskaffa t ex klichéer ävensom material för egen klichéframställning för sådant ändamål. Härutöver må erinras om att riksskattenämnden i anvisning den 14 mars 1960 angående tolkningen av nämnda materialbegrepp uttalat, att matrispapp och pappmatriser böra hänföras till skattefritt material vid användning inom den grafiska industrin.

Annonser äro visserligen icke varor enligt förordningen om allmän varuskatt men annonserna införas i alster, som äro att hänföra till varor. För denna införelse utgöra klichéer, matriser och stereotyper den tekniska förutsättningen. Ur användningssynpunkt föreligger ingen skillnad mellan dessa varor och de varor av samma

slag som erfordras för annan återgivning av text och bilder i annonsorganet eller m. a. o. för färdigställandet av publikationen i slutligt skick. Med hänsyn härtill och med beaktande tillika att samma kliché kan komma till användning för såväl annonser som trycksaker synes det motiverat att i varuskattehänseende behandla annonsklichéer på samma sätt som andra klichéer, som erfordras för framställningen av publikationen. Annonsklichéer ävensom material till sådana klichéer böra fördenskull hänföras till skattefritt material, när de anskaffas eller färdigas av den, som utger den publikation, vari annonsen skall publiceras. Sker anskaffningen av annonsklichéer av annonsbyrå eller annat därmed jämnt mellanled bör detta likställas med försäljning till återförsäljare och på denna grund vara skattefritt. Vad nu sagts bör gälla även i fråga om matriser och stereotyper.

I viss utsträckning förekommer att tidning eller tidskrift åtföljes av lös s. k. annonsbilaga. Dylik handling är ingen annons i egentlig mening utan bör vid tillämpning av varuskatteförordningen betraktas som reklamtrycksak. Motsvarande bör gälla även om handlingen förekommer inklistrad eller på annat sätt fäst vid tidningen eller tidskriften (jfr § 12 mom. 6 förordningen den 22 april 1932, nr 75, angående villkoren för postbefordran av tidningar och andra periodiska skrifter).

Om konsument mot särskild ersättning tillhandahålles särskilda avdrag av en annons, utgöra avdragen skattepliktig vara. Skattskyldighet föreligger för den som tillhandahåller konsumenten annonsavdragen i fråga.

Skylningsarbeten m. m. I likhet med

vad som i det föregående anförts beträffande konsultativ reklamverksamhet bör fönsterskyltning o. dyl. icke anses utgöra skattepliktig tjänstprestation enligt förordningen om allmän varuskatt. Ingår i sådan tjänst även uthyrning av skyltnings- eller annat reklammaterial kan emellertid skattskyldighet till allmän varuskatt uppkomma, enär fråga är om uthyrning av skattepliktig vara. Uttages särskild hyresersättning för sådant reklammaterial bör allmän varuskatt utgå härå och skattskyldighet åvila uthyraren om dennes verksamhet är yrkesmässig. Uttages vederlag i ett för allt och kan detta vederlag icke huvudsakligen anses innefatta ersättning för de uthyrda varorna bör skattepliktig tjänstprestation icke anses föreligga. Bedriver företagare som utför tjänster varom här är fråga även försäljning av skyltningsmaterial o. dyl. är han att betrakta som återförsäljare i varuskattehänseende och äger fördenskull inköpa dylikt material skattefritt. Är detta inte fallet utan materialet endast användes för utförande av skyltningsuppdrag och motsvarande åvilar i enlighet med varuskatteförordningens konstruktion skattskyldighet till allmän varuskatt skyltningsföretagens leverantörer av material.

8) Angående skattskyldighet för hemsömmerskor, m. m.

Riksskattenämnden har vid sammanträde den 28 april 1960 beslutat att såsom *anvisning till ledning för beskattningsmyndigheterna* göra följande uttalande angående *tillämpningen av förordningen om allmän varuskatt i fråga om hemsömmerskor, m. m.*

Jämlikt 13 § b) förordningen om allmän varuskatt föreligger icke skattskyl-

dighet vid tjänstprestation med avseende å kläder eller andra textilvaror, där den som utför prestationen icke har fast driftställe för verksamheten.

Enligt detta stadgande bör skattskyldighet till allmän varuskatt icke föreligga för s. k. hemsömmerskor, varmed bör förstås sömmerskor som utföra sömnadsarbeten hos beställaren. Ej heller bör skattskyldighet åvila hemmafruar som mera tillfälligt åtaga sig sömnadsarbeten. I sistnämnda fall torde verksamheten merendels ha så ringa omfattning, att skattskyldighet icke föreligger redan på grund av stadgandet i 13 § a) varuskatteförordningen.

Från handelns sida har framhållits att det ofta är svårt för säljaren att avgöra huruvida köpare av tyger och sybehör för sömnadsarbeten bedriver verksamhet för vilken skattskyldighet till allmän varuskatt föreligger eller ej.

Jämlikt 12 § 1 mom. varuskatteförordningen åvilar skattskyldighet den som yrkesmässigt säljer skattepliktig vara till förbrukare (konsument). Därmed förstås enligt anvisningarna till nämnda paragraf den, som förvärvar vara för annat ändamål än bl a yrkesmässig återförsäljning eller användning såsom material vid yrkesmässigt utförande av tjänstprestationer med avseende å varor.

Enligt vad som ytterligare anföres i anvisningarna till 12 § varuskatteförordningen skall försäljning till konsument anses föreligga, såvida det icke framstår såsom uppenbart att köparen ej är konsument i fråga om den vara försäljningen avser. Motsvarande skall gälla beträffande tillhandahållande av tjänstprestation.

Utföres sömnadsarbeten yrkesmässigt i sådan omfattning och under sådana for-

mer att skattskyldighet till allmän varuskatt föreligger, skall företagaren registreras jämlikt stadgande i 19 § varuskatteförordningen. Om någon, som utför sömnadsarbeten vid inköp av tyger och sybehör, kan styrka sig vara registrerad såsom skattskyldig till allmän varuskatt, bör säljaren kunna utgå ifrån att vederbörande icke är konsument och sålunda bör vara berättigad till skattefria inköp av tyger, sybehör och annat material för verksamheten. Detta bör gälla även i det fall köparen kan styrka att yrkesmässig sömnadsverksamhet bedrivs utan fast driftställe. I andra fall bör säljaren betrakta köparen som konsument. Härvidlag bör beaktas, att om någon som är skattskyldig till allmän varuskatt, förvärvat material för verksamheten till pris inklusive skatt, vederbörande har möjlighet att vid sin skatteredovisning verkställa avdrag för inköpsvärdet av sådana materialinköp. Avdragsrätten kommer då att prövas i samband med beskattningsmyndigheternas kontroll av köparens skatteredovisning utan att säljaren behöver taga ställning till skattefrågan.

9) Kompletterande uttalande angående tolkningen av begreppet material, som förbrukas i den egentliga produktions- eller bearbetningsprocessen och i varuhanteringen.

På förekommen anledning har riksskattenämnden vid sammanträde den 12 april 1960 beslutat att i anslutning till sin den 14 mars 1960 meddelade anvisning angående *tolkningen av begreppet material enligt anvisningarna till 12 och 18 §§ förordningen om allmän varuskatt* meddela följande.

Nämnda anvisning gäller uteslutande tolkningen av begreppet material, som

förbrukas i den egentliga produktions- eller bearbetningsprocessen eller i varuhanteringen (anvisningarna till 12 och 18 §§ varuskatteförordningen). De varor, som avses i riksskattenämndens anvisning, äro i och för sig skattepliktiga. Förutom vid försäljning till återförsäljare föreligger skattefrihet vid försäljning av sådana varor endast, då varorna försäljas till någon, som skall använda varorna som material vid yrkesmässig tillverkning av varor för avsalu, vid fabriksmässig tillverkning av byggnadsvaror eller vid yrkesmässigt utförande av tjänsteprestationer å varor. Däremot föreligger skattskyldighet vid försäljning av varor, varom här är fråga, till annan köpare, som därvid är att anse som konsument i varuskattehänseende. Byggnadsentreprenörer och andra företagare inom anläggningsbranschen äro härvidlag regelmässigt att betrakta som konsument. Jämlikt anvisningarna till 12 § varuskatteförordningen skall försäljning till konsument anses föreligga, såvida det icke framstår som uppenbart att köparen ej är konsument i fråga om den vara försäljningen avser.

Beträffande emballage må framhållas, att om vid leverans av vara till konsument särskild ersättning utgår för emballaget, denna ersättning skall — jämte vederlaget för varan — inräknas i säljarens skattepliktiga omsättning.

I anvisningen den 14 mars 1960 har riksskattenämnden konstaterat, att verktyg i princip *icke* kunna hänföras till material, som förbrukas i den egentliga produktions- eller bearbetningsprocessen. Av skäl, som närmare redovisats i anvisningen, har nämnden dock förklarat, att sådana verktygsartiklar böra betraktas så-

som skattefritt material i varuskattehänseende, "därest förslitningstiden (den fysiska varaktighetstiden) vid normalt utnyttjande *uppenbarligen* icke uppgår till mer än en å två veckor. Artiklar med längre normal varaktighetstid böra icke hänföras till material utan till skattepliktiga verktyg".

Med *normalt utnyttjande* avses den normala användning som det verktyg, varom fråga är, har hos köparen av verktyget i dennes verksamhet. Med *förslitningstiden vid normalt utnyttjande* avses sålunda icke det antal timmar eller dagar, under vilka verktyget kan vara under ständigt bruk för att därefter vara förslitet, utan den tid som förflyter från det verktyget första gången tas i bruk hos ett företag till dess verktyget kasseras. Sistnämnda tid är självfallet mycket varierande inom olika företag beroende på i vilken omfattning verktyget kommer till användning.

Det bör understrykas, att ett verktyg får betraktas som material i varuskatteförordningens mening endast om det för *säljaren* är *uppenbart*, att verktyget på sätt nyss sagts är förbrukat inom en tid

av högst två veckor. Ett av köparen åberopat intyg av innehåll, att vissa verktyg eller verktyg av visst slag regelmässigt äro förslitna efter visst antal timmars effektiv användning bör därvid icke godtagas, eftersom dylikt intyg icke kan ges säljaren någon vägledning i vilken omfattning verktyget utnyttjas hos köparen i dennes verksamhet.

Säljaren måste vid sin bedömning av förevarande spörsmål av naturliga skäl iakttaga försiktighet, eftersom han är gentemot beskattningsmyndigheterna redovisningsskyldig för den på hans skattepliktiga omsättning belöpande varuskatten. I de fall, där jämväl köparen är skattskyldig till allmän varuskatt, har emellertid denne möjlighet att med tillämpning av 18 § 1 mom. varuskatteförordningen vid sin skatteredovisning verkställa avdrag för inköpsvärdet av sådana verktyg, som inköpts till pris inkluderande skatt men som enligt köparens mening böra betraktas som material. Avdragsrätten kommer då att prövas i samband med beskattningsmyndigheternas kontroll utan att säljaren behöver taga ställning till skattefrågan.

(Stockholm den 2 maj 1960)

R II:67

